

uraffineret Sukker midlertidig forrykket til Nr. 19, og da disse Love endnu stod ved Magt, da Afgiftsloven af 3. Maj 1873 blev given, gik Grænsebestemmelsen efter Nr. 19 ogsaa over i denne Lov. I Aaret 1875 forsvinder de midlertidige Love af 1871 og 1873, og den almindelige Toldlovs Bestemmelse om Lyshedsgrænsen Nr. 18 traadte atter i Kraft for det indførte Sukkers Vedkommende, hvorimod Lyshedsgrænsen Nr. 19 forblev uforandret i Afgiftsloven — en Skødesløshed, der senere kom til at spille en ganske overordentlig stor Rolle.

Den store Sukkerlov af 1. April 1891 nævner overhovedet intet om Lyshedsgrænserne, den bestemmer blot, at det lyseste Sukker skal give en Told af 6 Øre pr. Pd. (over Nr. 18) og en Afgift af $2\frac{4}{7}$ Øre pr. Pd. (mindst Nr. 19), hvor Differencen altsaa giver en Beskyttelse af $3\frac{3}{7}$ Øre pr. Pd. raffineret Sukker; paa lignende Maade skulde det uraffinerede Sukker give en Told af 3 Øre pr. Pd. (højest Nr. 18) og en Afgift af $2\frac{1}{4}$ Øre pr. Pd. (under Nr. 19), og Beskyttelsen her bliver altsaa $\frac{3}{4}$ Øre pr. Pd. Her viser Virkningen af den næsten 20 Aar gamle Skødesløshed sig nu deri, at Sukker mellem Lyshedsgrænserne 18 og 19 er dækket af den højeste Told, 6 Øre, men kun svarer den laveste Afgift, $2\frac{1}{4}$ Øre. Beskyttelsen bliver altsaa her $3\frac{3}{4}$ Øre pr. Pd. eller endog lidt højere end for raffineret Sukker, skønt Afgiftsloven regner med det som uraffineret.

Man vil nu se, at dersom det kan lykkes at undgaa de store Raffineringsudgifter og dog fremstille et Produkt, der ligger imellem Lyshedsgrænserne 18 og 19, vil man for dette uraffinerede Sukker opnaa en Beskyttelse af $3\frac{3}{4}$ Øre pr. Pd., skønt Tanken kun var at give $\frac{3}{4}$ Øre. Dette tilfældige Hul i Lovgivningen har skaffet „De danske Sukkerfabrikker“ en Ekstrafortjeneste, der maa tælles i mange Millioner, thi de løste Opgaven med det uraffinerede Sukker mellem Grænserne 18 og 19 (eller endnu lidt højere) og indvandt derved en Beskyttelse, der var indtil 5 Gange saa høj som efter Lovens Forudsætning, og det Produkt, hvormed Opgaven blev løst, er kendt i saa at sige hvert et Hjem i Danmark: det er det almindelige „dansk Puddersukker“, hvis smukke ensartede Farve (altid mellem 18 og godt 19) har været en væsentlig Grund til, at det har kunnet erobre Markedet i saa udstrakt Grad, som Tilfældet har været.

I Virkeligheden var dog Amsterdammer-Standard-Prøverne kun en ret ufuldkommen Maalestok for Sukkerets Godhed, og ikke saa sjældent skuffede man ligefrem Toldvæsenet ved f. Eks. med Sirup at farve et ellers lyst Sukker saa mørkt, at det gik ind for den lavere Toldsats, for derefter, hvad der var meget let, paa ny at affarve Sukkeret, saa den hvide Farve vendte tilbage; og det var derfor et i toldteknisk Henseende stort Fremskridt, da man i Polarisationen fandt et Middel til ligefrem at bestemme Sukkerholdigheden; — i Almindelighed angiven som Varens procentvise Indhold af rent Sukker.

Ved den her i Landet i Aaret 1908 gennemførte Reform af Sukkerbeskatningen laa i Virkeligheden den allerstørste Vanskelighed deri, at man forlod Bedømmelsen efter Lysprøverne og gennemførte Polarisationen, der kun med største Varsomhed turde sammenlignes med den tidligere Metode: — at Lysprøven 20, som højeste Punkt, var ens med en Polarisation af 100 pCt., var det eneste helt faste Punkt for Sammenligning, at Grænsen mellem raffineret og uraffineret Sukker, som nu regnedes ved Standard-Prøven Nr. 19, svarer til en Polarisation af 98, er ogsaa temmelig sikkert, men at Lyshedsprøven 11 med nogen Varsomhed tør sammenlignes med Polarisation 86, blev først efter store Betænkeligheder fastslaaet som Resultatet af en Mængde Undersøgelser; — og der fandt man at maatte sætte Grænsen mellem det mørke Puddersukker og det uspiselige Raasukker.

Ved Toldloven af 5. Maj 1908, Positionerne 243—45, og Afgiftsloven af 27. Maj 1908 § 1 fastsattes nu for raffineret Sukker med Polarisation over 98 en Told